

Vyvěšeno dne: 10. 7. 2026

Svěšeno dne: 24. 7. 2026

Jaroslava Havelcová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiného a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ředitelství silnic a dálnic s. p.**, se sídlem Čerčanská 2023/12, Praha 4, zastoupený JUDr. Martinem Janouškem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2026, č. j. 17 A 13/2026-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministr životního prostředí úkonem ze dne 10. 12. 2025, č. j. MZP/2025/290/763 (dále jen „*rozhodnutí ministra*“), označeným jako rozhodnutí nadřízeného orgánu podle § 149 odst. 8 správního řádu, zrušil závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 8. 2021, č. j. MZP/2021/710/2922. Tímto stanoviskem bylo podle § 9a odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „*zákon EIA*“), vydáno souhlasné závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru „*Silnice I/35 Turnov - Úlibice*“ na životní prostředí.

[2] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí ministra. Tvrdil, že jde o úkon samostatně soudně přezkoumatelný podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“), a to ve znění účinném od 1. 1. 2026. Podle žalobce mělo rozhodnutí ministra povahu závazného stanoviska a v důsledku zrušení stanoviska EIA brání vydání povolení záměru, neboť bez platného stanoviska EIA nelze v navazujícím řízení povolení vydat.

[3] Městský soud žalobu usnesením ze dne 12. 3. 2026, č. j. 17 A 13/2026-22, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. Dospěl k závěru, že rozhodnutí

ministra není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Městský soud nezpochybnil, že úkon (rozhodnutí ministra), kterým bylo v přezkumném řízení zrušeno závazné stanovisko, má podle judikatury Nejvyššího správního soudu povahu závazného stanoviska. Podle městského soudu však nejde o závazné stanovisko, které brání vydání povolení či souhlasu ve smyslu § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2026. Rozhodnutí ministra podle městského soudu neobsahuje věcné nesouhlasné posouzení záměru, nýbrž pouze nastolilo dočasný procesní stav, v němž neexistuje stanovisko EIA.

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl usnesení městského soudu kasační stížností. Uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítá, že městský soud nezákonně odmítl žalobu jako nepřipustnou.

[5] Stěžovatel především tvrdí, že městský soud vyložil § 65 odst. 1 větu druhou s. ř. s. příliš restriktivně. Podle stěžovatele zákon nehovoří o „nesouhlasném“ závazném stanovisku, nýbrž o závazném stanovisku, které brání vydání povolení či souhlasu. Rozhodující má být funkční účinek daného aktu. Rozhodnutí ministra tento funkční test podle stěžovatele splňuje, neboť po zrušení stanoviska EIA není k dispozici platné stanovisko, bez něhož nelze v navazujícím řízení vydat povolení záměru.

[6] Dále stěžovatel namítá, že rozlišování mezi nesouhlasným závazným stanoviskem a zrušením dříve vydaného souhlasného stanoviska je z hlediska dopadů do jeho právní sféry formalistické. V obou případech totiž nelze dosáhnout vydání povolení. Zrušení souhlasného stanoviska je podle něj dokonce horší než vydání stanoviska nesouhlasného, protože stěžovatel nemá k dispozici ani věcný negativní závěr, který by mohl přímo napadnout.

[7] Stěžovatel rovněž zdůrazňuje význam novely soudního řádu správního provedené s účinností od 1. 1. 2026 zákonem č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 314/2025 Sb.“). Podle něj bylo smyslem této novely umožnit přímý přezkum závazných stanovisek, která fakticky blokují vydání povolení. Městský soud podle stěžovatele tento účel pominul a postupoval podle předchozí judikatury, aniž by dostatečně zohlednil změnu zákona.

[8] Stěžovatel také tvrdí, že mu bylo odepřeno právo na soudní ochranu. Pokud není jeho žaloba přípustná, nemá podle svého názoru k dispozici žádný účinný prostředek obrany proti aktu ministra, který zrušil stanovisko EIA. Možnost absolvovat nové řízení EIA či čekat na budoucí procesní vývoj nepovažuje za účinnou soudní ochranu. Poukazuje též na značné ekonomické a organizační dopady zrušení stanoviska EIA, zejména na náklady vynaložené na projektovou přípravu záměru.

[9] Konečně stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného usnesení a tvrdí, že pokud městský soud považoval žalobu proti rozhodnutí za nesprávný žalobní typ, měl jej poučit o možnosti jiné procesní obrany, zejména o možnosti podat zásahovou žalobu.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Ztotožnil se se závěry městského soudu. Zdůraznil, že napadený úkon – rozhodnutí ministra – není konečným věcným nesouhlasným stanoviskem, které by bránilo vydání povolení. Jde o procesní dozorový úkon, jímž bylo pro tvrzenou nezákonnost zrušeno dříve vydané stanovisko EIA, aby mohlo být vydáno stanovisko nové.

[11] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a splnění podmínek řízení. Konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta

pokračování

před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Neshledal přitom vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost **není důvodná**.

[13] Předně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel napadá usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby. V takovém případě z povahy věci pro stěžovatele přicházejí v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Předmětem kasačního přezkumu je pouze to, zda městský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí návrhu; Nejvyšší správní soud se nemůže zabývat otázkou důvodnosti žaloby. Tento závěr plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98).

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, není-li z odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Opomene-li krajský (městský) soud přezkoumat relevantní žalobní námitku, byť implicitně, může být jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[15] Napadené usnesení požadavkům na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí vyhovuje. Městský soud zřetelně uvedl, proč nepovažuje napadený úkon v podobě rozhodnutí ministra za závazné stanovisko bránící vydání povolení či souhlasu ve smyslu § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozlišil mezi věcným nesouhlasným závazným stanoviskem a úkonem, jehož důsledkem je dočasná absence stanoviska EIA. Odkázal přitom na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 8/2018-76, č. 4139/2021 Sb. NSS, a vysvětlil, proč podle něj soudní ochrana stěžovatele není vyloučena. S těmito závěry lze věcně polemizovat, nejsou však nesrozumitelné ani nepřezkoumatelné.

[16] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se žalobou proti rozhodnutí správního orgánu může domáhat ochrany ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Takový úkon zákon označuje legislativní zkratkou „*rozhodnutí*“. Od 1. 1. 2026 je v § 65 odst. 1 s. ř. s., na základě zákona č. 314/2025 Sb., doplněna věta: „*Za rozhodnutí se považuje také závazné stanovisko, které brání vydání povolení či souhlasu*“.

[17] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud návrh odmítne, jestliže je podle zákona nepřijatelný. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřijatelná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkumu podle s. ř. s. nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

[18] Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán. Před rozhodnutím o námitce soud umožní správnímu orgánu, o jehož úkon jde, aby se k námitce vyjádřil. Shledá-li soud žalobní námitku důvodnou, zruší přezkoumávaný úkon samostatným výrokem pro nezákonnost.

[19] Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Podle § 149 odst. 6

správního řádu, jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, správní orgán neprovádí další dokazování a žádost zamítne. Podle § 149 odst. 8 správního řádu lze nezákonné závazné stanovisko zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který závazné stanovisko vydal.

[20] Podle § 9a odst. 1 zákona EIA příslušný úřad vydá na základě dokumentace, vyjádření k ní podaných, veřejného projednání a posudku závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí. Podle § 9a odst. 3 téhož zákona je stanovisko *podkladem pro vydání rozhodnutí v navazujících řízeních*, oznamovatel je předkládá v žádosti jako jeden z podkladů pro navazující řízení a stanovisko musí být platné v době vydání rozhodnutí v navazujících řízeních v prvním stupni.

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně připomíná, že judikatura správních soudů před novelou s. ř. s., účinnou od 1. 1. 2026 (zákon č. 314/2025 Sb.) vycházela z toho, že závazná stanoviska vydaná podle § 149 správního řádu nejsou samostatně soudně přezkoumatelná. Rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, dovodil, že závazná stanoviska sama o sobě nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti. Jejich obsah se materializuje až v konečném rozhodnutí, pro něž jsou podkladem.

[22] Pro nynější věc je klíčový rozsudek rozšířeného senátu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 8/2018-76, č. 4139/2021 Sb. NSS. Dle něj úkon, jímž nadřízený orgán v přezkumném řízení podle § 149 odst. 6 správního řádu (od 1. 1. 2021 jde o ustanovení § 149 odst. 8 správního řádu) zrušil závazné stanovisko dotčeného orgánu, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a je proto ze soudního přezkumu vyloučen podle § 70 písm. a) s. ř. s. Žalobu proti takovému úkonu soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. d) s. ř. s.

[23] Rozšířený senát v odst. [41] uvedeného rozsudku vysvětlil, že „[m]á-li být v případě závazných stanovisek v zásadě z procesních důvodů upřednostněn spíše celostní pohled na předmět správního řízení, pro něž je závazné stanovisko podkladem, před dílčím pohledem zohledněným v každém jednotlivém závazném stanovisku, není důvod nablížit jinak na úkony, jimiž se dílčí závazné stanovisko ruší. Stejně jako závazné stanovisko, není totiž ani úkon, jímž je zrušeno, ‚posledním slovem‘ správních orgánů ve věci, která je předmětem konečného správního rozhodnutí. Co více, není ‚posledním slovem‘ dokonce ani ve vztahu k dílčímu předmětu samotného závazného stanoviska.“

[24] V odst. [43] rozšířený senát v citovaném rozsudku dovodil, že nelze v úkonu, jímž je závazné stanovisko zrušeno, spatřovat samostatný zásah do subjektivních veřejných práv jakýchkoliv osob. Dle rozšířeného senátu závazné stanovisko samo o sobě práva ani povinnosti nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje; k tomu dochází až případným vydáním konečného rozhodnutí, pro něž bylo stanovisko závazným podkladem. V odst. [45] až [49] daného rozsudku pak rozšířený senát popsal právní následky zrušení závazného stanoviska před vydáním konečného rozhodnutí. Zrušením stanoviska se obnovuje procesní situace před jeho vydáním. Je tu nadále žádost o vydání závazného stanoviska, na niž má dotčený správní orgán znovu reagovat, zpravidla vydáním nového závazného stanoviska (odst. [45]).

[25] Rozšířený senát v citovaném rozsudku výslovně připustil, že zrušení závazného stanoviska před vydáním konečného rozhodnutí může představovat procesní komplikaci, která může mít v řízení o žádosti negativní časové, případně ekonomické důsledky pro dotčené osoby, zejména žadatele. Tyto důsledky však zásadně neodlišují takový úkon od jiných procesních úkonů správních orgánů v průběhu správního řízení, například výzev k doplnění podkladů, opatřování dodatečných podkladů, přerušování řízení nebo zrušení prvostupňového rozhodnutí odvolacím správním orgánem (odst. [46]).

pokračování

[26] Rozšířený senát zároveň zdůraznil, že soudní ochrana není vyloučena. Nebude-li nové závazné stanovisko vydáno a řízení, v němž má být vydáno rozhodnutí tímto stanoviskem podmíněné, bude z tohoto důvodu zastaveno, lze proti rozhodnutí o zastavení řízení podat žalobu podle § 65 s. ř. s. V řízení o ní soud k žalobní námitce přezkoumá i zákonnost úkonu, jímž došlo ke zrušení závazného stanoviska, neboť se v takovém případě jedná o závazný podklad rozhodnutí o zastavení řízení ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (odst. [47]). Nejednalo-li se o tento případ, mohou za splnění zákonných podmínek přicházet v úvahu žaloba na ochranu proti nečinnosti nebo zásahová žaloba spočívající v nevydání nového závazného stanoviska (odst. [48]). Pro úplnost rozšířený senát v odst. [64] téhož rozsudku uvedl, že úkon, jímž nadřízený správní orgán v přezkumném řízení zrušuje závazné stanovisko dotčeného orgánu, nemůže být samostatně soudně přezkoumatelný ani žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. Zrušení závazného stanoviska se v právní sféře dotčených osob neprojeví přímo, ale případně až spolu s konečným rozhodnutím ve věci.

[27] Stěžovatel přitom správně zdůrazňuje, že závěry rozšířeného senátu citované výše byly přijaty před účinností novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 314/2025 Sb. Nejvyšší správní soud proto nemůže zůstat jen u mechanického odkazu na předchozí judikaturu. Musí v této souvislosti posoudit, zda nová věta § 65 odst. 1 s. ř. s. dopadá také na napadený úkon (rozhodnutí) ministra.

[28] Kasační soud nepřehlídí, že novela účinná od 1. 1. 2026 rozšířila okruh aktů samostatně soudně přezkoumatelných žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Ustanovení § 65 odst. 1 věta druhá s. ř. s. výslovně stanoví, že za rozhodnutí se považuje také závazné stanovisko, které brání vydání povolení či souhlasu. Tato změna má reálný normativní význam. Nelze ji vykládat tak, jako by k žádné změně právní úpravy nedošlo. Z této změny však neplyne, že by od 1. 1. 2026 byla samostatně žalovatelná všechna závazná stanoviska nebo všechny úkony se závaznými stanovisky související. Nová věta § 65 odst. 1 s. ř. s. dopadá pouze na taková závazná stanoviska, která brání vydání povolení či souhlasu. Zdejší soud přitom v této věci nemusí obecně vymezovat, která všechna závazná stanoviska takovou povahu mají. Pro rozhodnutí nynější věci postačí posoudit, zda tuto povahu má úkon nadřízeného orgánu, kterým bylo podle § 149 odst. 8 správního řádu zrušeno dříve vydané souhlasné závazné stanovisko EIA.

[29] Tomuto výkladu odpovídá i legislativní historie novelizace provedené zákonem č. 314/2025 Sb. Odůvodnění pozměňovacího návrhu č. 6800, jímž byla do § 65 odst. 1 s. ř. s. doplněna věta druhá, výslovně uvádí, že cílem změny bylo „*znovu alespoň omezeně (pouze proti negativním závazným stanoviskům) umožnit přezkoumání závazných stanovisek*“. Dále uvádí, že možnost přímého soudního přezkumu se navrhuje „*jen ve vztahu k těm závazným stanoviskům, která přímo znemožňují vyhovět žádosti ve smyslu § 149 odst. 6 správního řádu*“. Toto odůvodnění pozměňovacího návrhu není samo o sobě rozhodující, podporuje však výklad, podle něhož nová věta § 65 odst. 1 s. ř. s. nemíří na všechny úkony související se závaznými stanovisky, nýbrž jen na věcně negativní závazná stanoviska, která přímo znemožňují vyhovění žádosti.

[30] Nejvyšší správní soud vychází z toho, že úkon, jímž nadřízený orgán v přezkumném řízení podle § 149 odst. 8 správního řádu zruší závazné stanovisko, má podle judikatury z hlediska soudního přezkumu povahu závazného stanoviska, nikoli samostatného rozhodnutí (rozsudek ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127, odst. [19], jakož i opakovaně citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 2 As 8/2018-76). To však samo o sobě neznamená, že je bez dalšího závazným stanoviskem podle § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Uvedené ustanovení totiž nedopadá na každé závazné stanovisko, nýbrž jen na takové, které brání vydání povolení či souhlasu.

[31] Jinými slovy, i pokud se přistoupí na názor, že napadené rozhodnutí ministra má z hlediska soudního přezkumu povahu závazného stanoviska, je třeba dále posoudit, zda splňuje druhý znak vyžadovaný § 65 odst. 1 větou druhou s. ř. s., tedy zda *brání vydání povolení*

či souhlasu. Tento znak podle Nejvyššího správního soudu splněn není. Není totiž rozhodné pouze to, zda určitý úkon fakticky oddálí, zkomplikuje nebo dočasně znemožní vydání povolení. Rozhodné je, zda jde o závazné stanovisko, jehož vlastní věcný obsah představuje právní překážku vydání povolení či souhlasu. Typicky půjde o situaci, v níž závazné stanovisko svým obsahem znemožňuje žádosti vyhovět ve smyslu § 149 odst. 6 správního řádu.

[32] Nyní napadené rozhodnutí ministra takový obsah nemá, neboť neobsahuje věcný nesouhlas se záměrem. Nekonstatuje totiž, že záměr „*Silnice I/35 Turnov - Úlibice*“ nelze z hlediska vlivů na životní prostředí povolit. V tomto smyslu nepředstavuje konečné negativní posouzení záměru v rozsahu působnosti orgánu EIA. Jde o dozorový úkon, kterým bylo pro tvrzenou nezákonnost odklizeno dřívější souhlasné stanovisko a obnovena procesní situace před jeho vydáním.

[33] Stěžovateli lze přisvědčit, že po zrušení stanoviska EIA není k dispozici platné stanovisko a že podle § 9a odst. 3 zákona EIA musí být stanovisko platné v době vydání rozhodnutí v navazujícím řízení v prvním stupni. Nejvyšší správní soud tedy netvrdí, že napadený úkon nemá žádný vliv na možnost pokračovat v přípravě a povolování záměru. Takový vliv mít může a v praxi jej zjevně má. Z hlediska § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s. je však podstatné, že tento účinek neplyne z věcného závěru obsaženého v napadeném úkonu, že záměr nelze povolit, nýbrž z procesní absence podkladu, který má být po zrušení původního stanoviska znovu opatřen.

[34] Ve výše uvedeném konstatování není vnitřní rozpor. Napadený úkon může být pro stěžovatele nepříznivý a může dočasně způsobit, že bez dalšího nelze vydat kladné povolení. To však ještě neznamená, že je závazným stanoviskem, které ve smyslu § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s. brání vydání povolení či souhlasu. Zákonný pojem „*brání vydání povolení či souhlasu*“ je třeba vykládat jako „bránění“ vyplývající z vlastního věcného posouzení dotčeného veřejného zájmu, nikoli jako jakoukoliv procesní situaci, v níž dočasně chybí některý z podkladů nezbytných pro vydání povolení.

[35] Opačný výklad by vedl k tomu, že by se za samostatně soudně přezkoumatelné mohly bez dalšího považovat i jiné procesní úkony, jejichž důsledkem je dočasná nemožnost vydat povolení, například výzvy k doplnění podkladů, přerušování řízení, opatřování dodatečných podkladů nebo zrušení předchozího rozhodnutí odvolacím orgánem. Takový výklad by byl v rozporu s procesní subsidiaritou soudního přezkumu a s požadavkem zachovat celostní pohled na hlavní správní řízení, který rozšířený senát zdůraznil právě ve vztahu k závazným stanoviskům (viz rozsudek č. j. 2 As 8/2018-76, odst. [38] až [41]).

[36] Tento závěr, jak již bylo naznačeno, odpovídá principu subsidiarity soudního přezkumu ve správním soudnictví. Ten se projevuje mimo jiné tím, že u podkladových a procesních úkonů, které se zpravidla promítnou až do výsledného rozhodnutí, je základním modelem jejich přezkum až spolu s tímto rozhodnutím, a to po vyčerpání prostředků nápravy v samotném systému veřejné správy. Přímý přezkum závazných stanovisek podle § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s. je výjimkou z tohoto modelu, a proto jej nelze vykládat tak, že zahrnuje každý úkon, který fakticky oddálí vydání povolení.

[37] Tento výklad podporuje rovněž nové znění § 75 odst. 2 s. ř. s. Zákodárce totiž novelou (zákon č. 314/2025 Sb.) nejen otevřel přímý přezkum určité omezené skupiny závazných stanovisek, ale současně posílil incidenční přezkum podkladových úkonů. Shledá-li soud při přezkumu navazujícího rozhodnutí důvodnou žalobní námitku směřující proti jinému úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí, zruší tento úkon samostatným výrokem. To potvrzuje, že i po novele zůstává základním modelem přezkumu podkladových aktů jejich přezkum ve fázi, v níž se promítnou do rozhodnutí zasahujícího do právní sféry adresáta.

pokračování

[38] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že novela soudního řádu správního účinná od 1. 1. 2026 nepřekonala závěry rozšířeného senátu ve vztahu k nyní posuzovanému typu úkonu. Tím není řečeno, že by novela neměla žádný význam. Znamená to pouze, že úkon podle § 149 odst. 8 správního řádu, kterým bylo zrušeno dříve vydané souhlasné stanovisko EIA, a který neobsahuje věcné nesouhlasné posouzení záměru, není závazným stanoviskem *bránícím vydání povolení či souhlasu* ve smyslu § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[39] Nejvyšší správní soud v této věci neposuzuje, zda a případně za jakých podmínek může být po 1. 1. 2026 samostatně přezkoumatelné nesouhlasné stanovisko EIA, závazné stanovisko obsahující podmínky fakticky znemožňující realizaci záměru, nebo úkon nadřízeného orgánu, kterým by bylo původně souhlasné závazné stanovisko změněno na stanovisko nesouhlasné. Tyto otázky nynější věc nevyžaduje řešit.

[40] Uvedené závěry jsou slučitelné také s judikaturou vztahující se přímo ke stanoviskům EIA. Nejvyšší správní soud již dovedl, že závěry rozšířeného senátu k závazným stanoviskům se uplatní i při přezkumu závazného stanoviska EIA vydaného podle § 9a odst. 1 zákona EIA, jak plyne z rozsudku ze dne 12. 3. 2025, č. j. 6 As 286/2024-60, zejména z jeho odst. [19] až [22]. V témže rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že přezkum zákonnosti závazného stanoviska EIA až v rámci konečného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. neznemožňuje ani nadměrně neztěžuje výkon práv přiznaných směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „*směrnice EIA*“) a je v souladu s unijními zásadami efektivity a rovnocennosti (viz zejména odst. [30] až [34] a [44] až [45] uvedeného rozsudku). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2025, č. j. 5 As 336/2024-59, dále dovedl, že závazné stanovisko EIA není rozhodnutím ani povolením ve smyslu směrnice EIA. Směrnice jej tak neoznačuje; jde o výstup procesu posuzování vlivů, který slouží jako podklad pro samotné povolení záměru (viz zejména odst. [22], [34], [35], [38] a [46] zmíněného rozsudku).

[41] Tento přístup aproboval i Ústavní soud. V usnesení ze dne 4. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 1445/25, uvedl, že stanovisko EIA není správním rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. ani rozhodnutím podle správního řádu, ale závazným stanoviskem podmiňujícím rozhodnutí ve věci samé. V bodě 11 téhož usnesení Ústavní soud zdůraznil, že nemožnost samostatného přezkumu stanoviska EIA ve správním soudnictví neporušuje právo na soudní ochranu, neboť přezkum zákonnosti stanoviska EIA i postupu předcházejícího jeho vydání je možný po vydání rozhodnutí ve věci samé. Z ústavněprávního hlediska podle Ústavního soudu dochází jen k časovému odsunu okamžiku soudního přezkumu, nikoli k jeho vyloučení. V bodě 13 pak Ústavní soud připomněl, že podle čl. 11 odst. 2 směrnice EIA členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnost napadeny.

[42] Nynější případ se od uvedených věcí liší tím, že stěžovatel nenapadá samotné stanovisko EIA, nýbrž úkon, kterým bylo dříve vydané stanovisko EIA zrušeno. Tato odlišnost však nevede k závěru o možném „přímém“ podání žaloby. Také zrušující úkon je podkladovým dozorovým úkonem, jehož případné účinky se projeví teprve v navazujícím řízení o povolení záměru nebo v jiné procesní situaci popsané rozšířeným senátem.

[43] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje stěžovateli ani v tom, že napadený úkon je přezkoumatelný jako rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, a to bez ohledu na to, zda má povahu závazného stanoviska.

[44] Je pravda, že starší judikatura připustila přezkum rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, kterým bylo zrušeno stanovisko EIA, jako rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (rozsudek tohoto soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 16/2015-76). Tento názor však pro oblast závazných stanovisek podle § 149 správního řádu nepřevážil. Rozšířený senát totiž v rozsudku č. j. 2 As 8/2018-76, výslovně uzavřel, že úkon, jímž nadřízený orgán v přezkumném řízení zruší

závazné stanovisko, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a je vyloučen ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. (odst. [65] zmíněného rozsudku). Rozhodující je materiální povaha a právní účinky takového úkonu, nikoli jeho formální označení jako rozhodnutí. Napadený úkon proto nelze učinit samostatně žalovatelným jen tím, že byl vydán v režimu přezkumného řízení a je označen jako rozhodnutí.

[45] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, že přijatý výklad vede k odepření soudní ochrany. Této námitce nepřisvědčil.

[46] Kasační soud nijak nezlehčuje praktické dopady napadeného aktu. Zrušení souhlasného stanoviska EIA může pro stěžovatele představovat významnou procesní, časovou i ekonomickou komplikaci. Může ovlivnit přípravu projektové dokumentace, harmonogram povolovacích kroků i náklady spojené s přípravou významné dopravní stavby. Tyto dopady však samy o sobě nemění povahu napadeného úkonu. Mohou být významné při budoucím posouzení zákonnosti zrušení stanoviska, zejména z hlediska ochrany dobré víry a proporcionality, nikoli však pro určení, zda je nyní napadený úkon samostatně žalovatelným rozhodnutím.

[47] Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 1. 2020, sp. zn. III. ÚS 2383/19, zdůraznil, že procesní práva nemají význam sama o sobě a neexistují samoúčelně. V bodě 32 tohoto nálezu uvedl, že z ústavního pořádku nelze dovodit právo bránit se před soudem samostatně proti takovým procesním úkonům správního orgánu, které směřují k vydání správního rozhodnutí a které se mohou účastníka relevantně dotknout až v souvislosti s vydaným rozhodnutím. V bodě 37 téhož nálezu Ústavní soud konstatoval, že u procesních úkonů, které nemohou dotčenou osobu zasáhnout samostatně, ale až v návaznosti na výsledné správní rozhodnutí, je z hlediska čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod dostatečné, je-li soudní ochrana poskytována až prostřednictvím žaloby proti výslednému rozhodnutí.

[48] Přesně o takovou situaci jde v nynější věci. Rozhodnutí ministra se v právní sféře stěžovatele neprojevuje jako konečné určení jeho práv nebo povinností. Jeho účinky se mohou materializovat až v dalším postupu orgánu EIA, případně v navazujícím řízení o povolení záměru.

[49] Procesní postup příslušného správního orgánu bude záviset na konkrétní situaci, přičemž Nejvyšší správní soud nepovažuje za nezbytné v nynější věci předjímat, jaký konkrétní procesní postup správní orgán v budoucnu zvolí. Může jít zejména o výzvu k doplnění podkladů, přerušení řízení po dobu vydání nového stanoviska, případně při neodstranění podstatné vady žádosti o zastavení řízení. Podstatné je, že bude-li řízení o povolení záměru v budoucnu ukončeno rozhodnutím postaveným na absenci platného stanoviska EIA vyvolané nyní napadeným úkonem ministra, bude se stěžovatel moci bránit žalobou proti tomuto rozhodnutí. V řízení o takové žalobě bude moci stěžovatel k žalobní námitce uplatnit také nezákonnost rozhodnutí ministra, kterým bylo původní stanovisko EIA zrušeno. Tento závěr výslovně plyne z odst. [47] rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 8/2018-76. Rozšířený senát zde uvedl, že nebude-li nové závazné stanovisko vydáno a řízení, v němž má být vydáno rozhodnutí tímto stanoviskem podmíněné, bude z tohoto důvodu zastaveno, lze proti rozhodnutí o zastavení řízení podat žalobu podle § 65 s. ř. s.; v řízení o ní soud k žalobní námitce přezkoumá i zákonnost úkonu, jímž došlo ke zrušení závazného stanoviska, protože jde o závazný podklad rozhodnutí o zastavení řízení.

[50] Nové znění § 75 odst. 2 s. ř. s. účinné od 1. 1. 2026 tento způsob ochrany dále posiluje. Shledá-li soud důvodnou žalobní námitku směřující proti závaznému podkladovému úkonu, zruší kromě žalobou napadeného rozhodnutí i tento úkon samostatným výrokem pro nezákonnost. Stěžovateli tedy není soudní ochrana odepřena. Její poskytnutí je pouze navázáno na procesní fázi, v níž se účinky zrušení stanoviska EIA promítnou do rozhodnutí správního orgánu zasahujícího do jeho právní sféry.

pokračování

[51] Není přitom rozporem, pokud napadený úkon není přímo žalovatelným závazným stanoviskem podle § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s., a přesto může být v budoucnu přezkoumán podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Jde o dvě odlišné procesní kategorie. Ustanovení § 65 odst. 1 věta druhá s. ř. s. vymezuje užší okruh závazných stanovisek, která lze napadnout samostatnou žalobou. Naproti tomu § 75 odst. 2 s. ř. s. upravuje incidenční přezkum jiných úkonů správního orgánu, pokud byly závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. Úkon podle § 149 odst. 8 správního řádu tedy nemusí být přímo žalovatelným závazným stanoviskem podle § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s., a přesto může být v konkrétní pozdější procesní situaci závazným podkladem rozhodnutí, například rozhodnutí o zastavení řízení pro absenci nového závazného stanoviska.

[52] Bude-li naopak nové stanovisko EIA vydáno, bude další soudní ochrana záviset na jeho obsahu a na navazujícím procesním vývoji. Pokud by snad příslušný orgán nové stanovisko nevydával a tím fakticky bránil dalšímu postupu v řízení o žádosti žalobce, mohou za splnění zákonných podmínek přicházet v úvahu prostředky ochrany proti nečinnosti či proti nezákonnému zásahu spočívajícím v nevydání nového závazného stanoviska, jak uvádí rozšířený senát v odst. [48] rozsudku č. j. 2 As 8/2018-76.

[53] Nynější věc tak není srovnatelná se situací, v níž by určitá činnost veřejné správy byla zcela vyloučena ze soudní kontroly. Soudní přezkum je pouze odložen do procesní fáze, v níž se jeho účinky projeví v rozhodnutí zasahujícím do právní sféry stěžovatele. Takový model Ústavní soud ve vztahu k podkladovým úkonům a stanovisku EIA akceptuje jako časový odsun soudního přezkumu, nikoli jeho vyloučení (viz usnesení sp. zn. IV. ÚS 1445/25, body 11 a 13).

[54] Stěžovatel také namítá, že žadatel, jemuž bylo vydáno nesouhlasné stanovisko, je po novele s. ř. s. provedené zákonem č. 314/2025 Sb. v lepším postavení než žadatel, jemuž bylo souhlasné stanovisko zrušeno. Nejvyšší správní soud ovšem nepovažuje toto rozlišení za svévolné ani za přepjatě formalistické.

[55] Nesouhlasné závazné stanovisko představuje věcný závěr dotčeného orgánu, že z hlediska jím chráněného veřejného zájmu nelze žádosti vyhovět, tzn. že nelze vydat povolení či souhlas. Takové stanovisko může být závazným stanoviskem, které brání vydání povolení či souhlasu ve smyslu § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Naproti tomu úkon, kterým bylo v přezkumném řízení zrušeno dřívější souhlasné stanovisko, neobsahuje věcný nesouhlas se záměrem, jak bylo již výše uvedeno. Neřeší definitivně otázku, zda záměr (zde z hlediska vlivů na životní prostředí) ob stojí. Pouze odklízí dosavadní stanovisko pro jeho nezákonnost a otevírá prostor pro nové posouzení.

[56] Odlišné procesní zacházení s těmito situacemi má racionální důvod. Nejde o rozlišení podle formálního označení aktu, nýbrž podle jeho funkce, obsahu a procesní finality. Zrušující úkon není „posledním slovem“ správních orgánů ani k povolení záměru, ani k dílčí otázce posouzení jeho vlivů na životní prostředí (viz rozsudek č. j. 2 As 8/2018-76, odst. [41]).

[57] Zdejší soud tedy nepřehlíží, že zrušení stanoviska EIA má faktické blokuující účinky v tom smyslu, že bez platného stanoviska nelze v daný okamžik vydat povolení. Tyto účinky však nejsou důsledkem věcného nesouhlasného závěru dotčeného orgánu, nýbrž důsledkem procesní absence podkladu, který má být znovu opatřen. Právě tento rozdíl je pro posouzení dopadů § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s. rozhodný.

[58] Stěžovatel také podrobně popsal ekonomické a organizační dopady zrušení stanoviska EIA. Uváděl náklady vynaložené na projektovou dokumentaci, uzavřené smlouvy, časový harmonogram přípravy záměru a veřejný zájem na výstavbě dopravní infrastruktury.

[59] Nejvyšší správní soud tyto okolnosti nepovažuje za bezvýznamné. Mohou být podstatné při posouzení zákonnosti samotného zrušení stanoviska EIA, zejména z hlediska ochrany dobré víry, proporcionality a přiměřenosti zásahu (srov. zejména § 94 odst. 4 správního řádu). Zdejší soud již v souvislosti s přezkumem stanoviska EIA dovedil, že při přezkumu je třeba přiměřeně

zohlednit ochranu dobré víry a újmu osoby jednající na základě správního aktu (viz rozsudek ze dne 7. 3. 2017, č. j. 7 As 51/2016-221).

[60] Tyto okolnosti však nemění procesní povahu napadeného rozhodnutí ministra. Rozšířený senát výslovně připustil, že zrušení závazného stanoviska před vydáním konečného rozhodnutí může mít pro žadatele negativní časové i ekonomické důsledky, přesto však nepovažoval takový úkon za samostatně soudně přezkoumatelné rozhodnutí (rozsudek č. j. 2 As 8/2018-76, odst. [46]). Ekonomická závažnost dopadů tedy může být významná pro budoucí meritorní přezkoumání zákonnosti zrušení stanoviska, nikoli však pro závěr, že nyní napadený úkon je samostatně žalovatelným rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

[61] Stěžovatel dále namítá, že jej městský soud měl poučit o možnosti jiné procesní obrany, zejména zásahové žaloby. Odkazuje tím na judikaturu Ústavního soudu k nesprávné volbě žalobního typu, zejména na náleze ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18.

[62] Podle uvedeného nálezu platí, že odmítne-li správní soud žalobu z důvodu nesprávné volby žalobního typu v situaci, která nebyla pro účastníka předvídatelná, může porušit právo na přístup k soudu, pokud účastníka nepoučí a neumožní mu na jiné právní posouzení reagovat. Tento závěr však nedopadá na nynější věc. Městský soud neodmítl žalobu proto, že stěžovatel zvolil nesprávný žalobní typ, zatímco jiný žalobní typ by byl zjevně přípustný. Odmítl ji proto, že nyní napadený úkon není samostatně soudně přezkoumatelný. Rozšířený senát v odst. [64] rozsudku č. j. 2 As 8/2018-76, výslovně vyloučil samostatný přezkoumání zrušení závazného stanoviska také zásahovou žalobou. Poučení o změně žalobního typu by proto nemohlo vést k meritornímu projednání věci.

[63] Tomu odpovídá také judikatura Nejvyššího správního soudu navazující na náleze sp. zn. II. ÚS 2398/18. Správní soudy jsou sice při nesprávné volbě žalobního typu povinny poskytnout žalobci prostor k úpravě žaloby, avšak tuto povinnost nemají, nejsou-li splněny podmínky řízení ani podle jiného žalobního typu (viz rozsudek ze dne 13. 12. 2022, č. j. 3 Afs 220/2021-29, odst. [16] a [22]). Tak tomu je i v nynější věci.

[64] Nejvyšší správní soud si je vědom ústavního rozměru věci. Stěžovatel tvrdí, že odmítnutí žaloby vede k odepření soudní ochrany, přepjatému formalismu a popření smyslu novely soudního řádu správního účinné od 1. 1. 2026. Nejvyšší správní soud však z výše uvedených důvodů takový závěr nesdílí.

[65] Přijatý výklad nevyprazdňuje aktuální znění § 65 odst. 1 s. ř. s., které je důsledkem přijetí zákona č. 314/2025 Sb. Jak bylo již výše uvedeno, Nejvyšší správní soud nepopírá, že od 1. 1. 2026 mohou být některá závazná stanoviska, která brání vydání povolení či souhlasu, samostatně soudně přezkoumatelná. Nynější úkon ministra však takovým závazným stanoviskem není, neboť neobsahuje věcný nesouhlasný závěr bránící povolení záměru, ale pouze ruší předchozí souhlasné stanovisko pro tvrzenou nezákonnost.

[66] Přijatý výklad není svévolný ani formalistický. Rozlišuje mezi dvěma odlišnými procesními situacemi: mezi věcným stanoviskem, jehož obsah může znemožnit vyhovění žádosti, a dozorovým procesním úkonem, jímž je předchozí stanovisko odklizené a má být nahrazeno novým posouzením. Toto rozlišení vychází z § 149 správního řádu, § 65 odst. 1 s. ř. s., § 75 odst. 2 s. ř. s. a z judikatury rozšířeného senátu tohoto soudu. Přijatý výklad nevede ani k *denegatio iustitiae*. Soudní ochrana stěžovatele není vyloučena, nýbrž je navázána na fázi, v níž se účinky nyní napadeného úkonu projeví v rozhodnutí zasahujícím do jeho právní sféry. V takovém řízení bude možné k žalobní námitce přezkoumat i zákonnost aktu ministra, kterým bylo stanovisko EIA zrušeno. Po novele § 75 odst. 2 s. ř. s. může soud v případě důvodnosti námitky zrušit tento podkladový úkon samostatným výrokem. Tento model odpovídá Ústavním soudem zmiňovanému ústavně přijatelnému časovému odsunu přezkoumání, nikoli jeho vyloučení

pokračování

(srov. jeho usnesení sp. zn. IV. ÚS 1445/25, body 11 a 13, a obecně náleží sp. zn. III. ÚS 2383/19, body 32 a 37).

[67] Ústavní soud již aproboval závěry správních soudů vycházející z rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 8/2018-76. V usnesení ze dne 28. 2. 2023, sp. zn. III. ÚS 534/21, k ústavní stížnosti proti rozsudku č. j. 2 As 8/2018-76 uvedl, že závěr o odložení soudního přezkumu až do řízení o žalobě proti navazujícímu rozhodnutí je ústavně slučitelný a nejde o porušení práva na soudní ochranu (viz zejména body 17 až 20 tohoto usnesení). Obdobně v usnesení ze dne 16. 5. 2023, sp. zn. III. ÚS 1093/21, Ústavní soud uvedl, že samotné zrušení závazného stanoviska nepředstavuje přímý zásah do subjektivních veřejných práv a že závěry rozšířeného senátu nejsou svévolné ani extrémní (viz zejména body 12 až 14 tohoto usnesení). V usnesení ze dne 31. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1325/23, Ústavní soud znovu akceptoval, že určité podkladové či procesní úkony související se závaznými stanovisky se v právech dotčených osob neprojeví přímo, ale až v kontextu konečného rozhodnutí (zejména body 10 a 11 tohoto usnesení).

[68] Uvedená rozhodnutí Ústavního soudu byla přijata převážně před novelou § 65 odst. 1 s. ř. s. účinnou od 1. 1. 2026. To však nebrání jejich zohlednění v nynější věci. Nejvyšší správní soud z nich nevyvozuje, že novela nemá žádný význam; její význam výslovně zohlednil výše. Citovaná judikatura Ústavního soudu slouží k posouzení ústavní přijatelnosti modelu, v němž se soudní přezkum určitého procesního či podkladového úkonu neposkytuje ihned, nýbrž až ve fázi, v níž se tento úkon promítne do rozhodnutí zasahujícího do právní sféry jednotlivce. Ve stávajícím případě to znamená, že nyní napadený zrušovací úkon, který neobsahuje věcné nesouhlasné stanovisko k záměru, nespadá do nově vymezené kategorie závazných stanovisek *bránících vydání povolení či souhlasu*.

[69] Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že rozhodnutí ministra ze dne 10. 12. 2025 bylo vydáno podle § 149 odst. 8 správního řádu a zrušilo dříve vydané souhlasné stanovisko EIA. Takový úkon není samostatně soudně přezkoumatelným rozhodnutím podle § 65 odst. 1 věty první s. ř. s.; tento závěr plyne z rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 8/2018-76. Novela soudního řádu správního účinná od 1. 1. 2026 tento závěr ve vztahu k nyní posuzovanému úkonu nemění. Napadený úkon (rozhodnutí ministra) není závazným stanoviskem, které brání vydání povolení či souhlasu ve smyslu § 65 odst. 1 věty druhé s. ř. s., neboť neobsahuje věcný nesouhlasný závěr bránící povolení záměru; pouze ruší předchozí stanovisko a obnovuje procesní situaci před jeho vydáním. Skutečnost, že po zrušení stanoviska EIA dočasně chybí podklad nezbytný pro vydání povolení záměru, nepostačuje k závěru o přímé žalovatelnosti napadeného úkonu. Jde o procesní absenci podkladu, nikoli o věcnou právní překážku vyplývající z vlastního obsahu závazného stanoviska. Soudní ochrana stěžovatele tak není vyloučena. Zákonnost napadeného úkonu může být přezkoumána k žalobní námitce podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v řízení proti navazujícímu rozhodnutí, v němž se účinky zrušení stanoviska EIA projeví, zejména bude-li řízení zastaveno či jinak negativně ukončeno pro absenci platného stanoviska EIA. Tento postup je zároveň v souladu s principem subsidiarity soudního přezkumu aktů veřejné správy.

[70] Městský soud proto žalobu správně odmítl pro neodstranitelný nedostatek jedné z podmínek řízení.

[71] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[72] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu rozsudkem ve věci samé.

[73] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti. Proto ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2026

L. S.

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu